Tiende jaer. Nr 25. Zaterdag, 28 February 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleén, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 28 FEBRUARY.

Boeren, burgers, paat op uwe beurs!

De redeneering welke de achtbare heer Julliot heeft uitgesproken tegen de altoos vermeerdering van uitgaven van het ministerie van binnenlandsche zaken en tegen de ministerieele centralisatie, heeft aen onze ministerkens en aen hunne vet gesmeerde drukpers zeer mishaegd. De achtbare afgevaerdigde van Limburg heeft zich vyanden gemaekt van de budjetlekkers; maer hy kan fier zyn de overtuiging te hebben den armen boer en burger tegen de altyd steigende belastingen te hebben gewroken.

Een punt, wat niemand loochenen kan, is dat het maçonnieke liberalismus nooit de Staetskas gespaerd heeft en er zoodanig op gekerfd en gesabreerd heeft dat er den bodem is uit gevallen.

Dit jaer, zegt de *Denderbode*, onderscheidt zich byzonderlyk door de verhooging der jaerwedden. De Kamer wedyvert met het liberael ministerie om het geld van het land door het venster te smyten. Het zyn voornamentlyk de groote fonctionnarissen, de ryk gegalonneerde en gestreepte mannen, die het meeste water naer hunne molen hebben zien stroomen: hoe vetter jaerwedde, hoe grover vermeerdering; hoe meer geld zy trekken, hoe meer men er hun naer het hoofd smyt; het water moet immers naer de zee loopen.

En waerom die overdrevene verhooging der reeds zoo rykbetaelde jaerwedden? Waeruit komt het dat de groote budjetvreters en schotellekkers beweeren dat zy met hunne jaerwedden niet meer toekomen?

Omdat zy te veel door de prachtziekte aengedaen zyn: omdat hunne kazakken en kleederen nooit fyn genoeg zyn; en hun arme belgische medebroeder, de arme werkman heeft nog geene slordige lompen meer om zich tegen de koude te beschutten. Omdat de spyzen en wynen die zy, met het zweet der uitgeputte lastenbetalers, burgers en boeren, eten en drinken, nooit lekker en uitgezocht genoeg zyn; en de arme belgische werkman sterft van honger. Omdat de dans- bras- en smeerpartykes niet menigvuldig genoeg naer hunne goesting kunnen wezen; en de arme werkman wordt met den hond van de deur gejaegd. Omdat de meubels en huizen nooit schoon, nooit kostelyk genoeg gevonden worden; en de arme belgische werkman sterft van honger op een handvol strooi.

Maer waerom geeft het maçonnieke ministerie in die volksuitperssing toe? 'T is om door die rampzalige geldverkwistingen nog meer creaturen te maken; 't is om de ketens waermede deze aen den Staetswagen gespannen zyn te versterken; 't is om alle onafhankelykheid en patriotismus met goudverwe uit de geesten te wischen; 't om met het geld zielen aen den liberalen duivel te verkoopen; de liberale mildheid neemt gedurig toe: by elke budjet-beraedslaging, zwellen de budjetten gelyk de krinolinnen. Alle dagen worden ambtenaers, die nog lange jaren dienst zouden kunnen doen, tegen wil en dank, op pensioen gesteld, en in plaets van het getal der uitzuigers der Staetskas te verminderen, wordt dit reeds zoo overdreven getal vermeerderd. De bekwame ambtenaers worden vervangen door jongens van eerste broek, die nog moeten leeren. Maer ondertusschen maekt men toch vriendekens en creaturen, dat is de knoop.

Het budjet van 't inwendige dat in 1840 beliep tot 5 millioen 432 duizend fr., is thans gezwollen tot 10 millioen 265 duizend fr., dus het dubbel, en dat wel door mannen die, in 1848, op alle toonen zongen dat de tyd van sparen gekomen was, dat men met de arme burgers moest compassie hebben, dat zy zoo onbermhertig het vel niet mogten afgestroopt worden. België moest door eene nieuwe politiek in een luilekkerland herschapen worden!....

Maer liberale beloften en rotte pruimen hebben even veel waerde. Men heeft met millioenen den hals gebroken zelfs tegen den wil der Kamers, en dit aen nutteloze voelden. Men zong het liedeken: *de boer zal 't al betalen;* en daermede was 't uit; de boer en de arme burger betalen alles.

De lastenbetalers zyn het leggen zoo gewoon als de hennen die regelmatig, des morgens, naer hunnen nest trekken, wat kakelen en jammeren, maer niettemin hun eiken leggen en daermede al wederom aen het wroeten en zoeken om, uit vuiligheid en mest, nu en dan, een brokske op te pikken...

Men verzoekt ons eene plaets in den *Postryder* voor den volgenden brief in antwoord op de walgelyke aenvallen welke het *Tongersblad* zich verleden zondag veroorloofd heeft tegen den achtbaren heer Martin, pastoor-deken te Vlytingen.

Mynheer de opsteller van het *Tongersblad,*

In uw nummer van '21 dezer, deelt gy eene zamenspraek mede, waervan ik het voorwerp ben.

Welligt zoude ik my niet de moeite gegeven hebben om zulke herbergspraet te beantwoorden, indien onder vele vertelseltjes van Pachter Jan, deze zich geene, voor myn karakter beledigende uitdrukkingen had toegelaten.

Indien ik over het veronachtzamen der politie heb gesproken op den predikstoel, heb ik enkelyk mynen pligt gekweten, en vermeen dat myn ambt my oplegt zoo min de hoofden, als de onderhoorige der politie te moeten sparen; zoude Pachter Jan in naem der berispte persoonen waerheid spreken, waerom moet hy zich schamen zich te laten kennen, en zich achter den naemloozen Pachter verschuilen; een naemlooze lasteraer, boezemt ieder fatsoenlyk man walg in; maer dewyl Pachter Jan overal spioenen ontwaert om zynen beuzelpraet in de geheime gesprekken van de mannen van den gemeente-raed af te loeren, moet er tusschen die mannen nog iets aerdigs verhandeld worden, welk het de gemeentenaren verboden is te weten, want die waerheid en regt spreekt, behoeft niet te vreezen; de leugen en lastertael alleen vlieden het licht. Jammer is het dat Pachter Jan zoo vreesachtig is, en zich niet durft bekend maken; men zoude anders ook wel een middel vinden om hem eenen openbaren stoel van leugens en lasteringen te bezorgen; de politie zoude hem immers van den schrik der spioenen wel kunnen bevryden, en hem tot vergoeding van zynen arbeid, den nacht in de herbergen en op de straten in nachtgeruchten, waervan hy nog al liefhebber schynt te zyn, laten doorbrengen.

Overigens heb ik medelyden met Jan, dat hy zoo vele weken zyn mengelmoes heeft moeten op den maeg houden, en gedurig herknauwen, opdat het zoude gereed zyn, om Pie van Lanaeken te verlichten en te verzadigen, en alhoewel ik nog wel een of ander gesprek van hem verwacht, beloof ik hem van niet meer te

---

DE JONKVROUW,

DOOR EDUARD HOFBERG.

(*Vervolg*)

In eene kleine torenkamer van het kasteel zaten twee mannen. De een scheen omstreeks vyftig jaren te tellen. Hy was middelmatig van gestalte en eenigzins gebogen. Een klein grys oog flikkerde van onder dikke wenkbrauwen. Zyn breed gelaet was niet geschikt vertrouwen in te boezemen. De lynen van zyn laeg voorhoofd schenen door kwade gepeinzen daerin gegroefd te zyn. Een valsche lach speelde bestendig om zyne dikke lippen en maekte eenige grove, zwarte tanden zigtbaer. Eenige weinige borstelachtige hare bekleedden de plaets van den baerd en voltooiden zyn onaengenaem uiterlyk. Zyn naem was Baron van Millnay.

Zyn gezel was een lang en mager man: ofschoon hy slechts vyf en twintig jaer was, scheen hy den ouderdom van den baron bereikt te hebben; hy was een dier menschen, wier losbandigheid hen voor den tyd verouderd heeft. Eene vale tint lag over zyn gelaet verspreid, en een flauw blauw oog getuigde van zyne zwakheid. De walging, veroorzaekt door de overmaet van genietingen, lag zoo duidelyk en in al zyne bewegingen uitgedrukt, dat men onwillekeurig afkeer jegens hem vreesde. Zyn naem was Ridder Forterall. Zy hadden zich, tegenover elkander, aen eene groote tafel geplaetst, welke met verschillende papieren bedekt was. Eene groote kristallen lamp hing aen den zolder en verspreidde een helder schynsel. Er heerschte eene stilte, — het scheen dat de een op den anderen wachtte om een gesprek aen te knoopen, want ofschoon zy beiden wenschten te spreken, werd geen woord van hen gehoord. De baron scheen in gepeinzen verdiept, maer loerde tusschenbeide op zyn gezel of deze niet wilde spreken, maer de ridder zat met onverschillig, lusteloos gelaet op eene half verbrande cigaer te byten, welke hem tusschenbeide ontviel. Dat langdurige zwygen begon Millnay erg te vervelen, en om een begin te maken, zeide hy: Ik geloof dat wy ruw weêr zullen krygen, want toen ik daereven buiten was, zag het er maer woest uit.

— Goed of slecht weêr, dat is my om het even, bromde Forterall, ik ga toch niet meer van hier.

— Neen, gy blyft hier, om al uwe wenschen te vervullen, zeide de baron hem sterk aenziende.

— Ik geloof eer, dat de uwe voldaen zullen worden, antwoordde de ridder, met een schamperen lach; wie zou wel het meeste belang by de zaek hebben, gy of ik?.....

— Dat weet ik niet, maer wel wie het meeste voordeel zal wegdragen — dat zyt gy.

— Nu, 't zou ook wat. Ik kryg niets meer dan my van regtswege en eerlyk toekomt, en gy moogt my dankbaer zyn, dat ik het u zoo gemakkelyk maek om de schulden te betalen.

— Misschien verlangt gy nog wel, dat ik u eere en huldige op den koop toe.

— Gy kunt doen en laten wat gy wilt, dat raekt my niet, als gy maer zorgt dat ik myn geld kryg.

— Maek daeromtrent geene zwarigheid. Maer ik wensch nu alles behoorlyk af te handelen, laet ons dus eens redelyk spreken: hoe veel is myne nicht u waerd.

— Geen roode duit, wat denkt gy, dat ik voor die teêre dame nog geld over heb?.....

— Wat duivel, telt gy haer dan voor niets. Twintig uren in het rond is haer gelyke niet te vinden. Gy zyt een kenner, en hebt hare schoonheid dus dadelyk opgemerkt, zoodat ik u daerop niet aendachtig behoef te maken, en, wat niet minder zegt, zy is van het edelste bloed, en heeft eene zorgvuldige opvoeding genoten, zoodat gy overal eervol met haer verschynen kunt. Ook heeft zy de deugden harer moeder, die gy nog wel gekend hebt, geêrfd.

— Bah! wat bekreun ik my om eer en deugd! Dat is goed voor domooren en arme luilakken, die niets anders te doen hebben, dan naer de kerk te loopen. Van die gekheid moest gy zwygen, want gy stelt er evenmin eenigen prys op, als ik.

— Dat zegt gy al; maer als gy wist wat groot geluk eene brave vrouw is, gy zoudt u haesten myne nicht, tot elken prys, te nemen. Zy kan u oppassen als gy ziek zyt, en de minste uwer begeerten vervullen; alle zorgen neemt zy op zich, zoodat gy een leven kunt leiden als een visch in het water.

— Gy kunt uwe waer al aerdig opschikken, zoodat gy waerlyk zoudt maken, dat ik er lust in kreeg. Maer gy moet weten, dat er jonkvrouwen in overvloed hier te lande zyn, en ik er zoo veel kan krygen, als ik begeer.

— Zoo, vriend! maek dat elk ander wys, die u gelooven wil, maer bedenk hier, dat ik ouder ben dan van daeg. Als gy my dit voor zes of zeven jaren gezegd had, ik zoude het toegestemd hebben, maer nu is de kans voor u verkeken. Ik zet duizend kroonen tegen éêne, dat gy nergens eene jonkvrouw ten huwelyk krygt, die maer een tiende gedeelte der begaefdheden van myne nicht bezit. Uwe losse streken zyn te veel bekend.

Deze woorden maekten een diepen indruk op den ridder, want zy bevatteden waerheid. Zyne ongebondenheid was zoo bekend, dat geene jonkvrouw hem tot echtgenoot begeerde, en hy was reeds dikwyls afgewezen. Zyne verbittering verbergende, zeide hy op lossen toon: Ik lach met de schoonen en hare genegenheid. Ik wil huwen, waerom? Wel, omdat het zoo in onzen stand behoort; het geeft altyd wat meer aenzien, onze woningen worden meer bezocht; overigens is de echt alleen goed voor het arme volk, dat geen geld heeft om minnaressen te betalen. Ik echter ben ryk, zeer ryk, heer baron, en met geld kan men alles doen, dat weet gy: het verschaft my den toegang tot